

Geachte raadsleden en wethouder van de gemeente Enschede,

Met grote verbazing hebben wij met name de reactie van, clustermanager van de wijkteams in Enschede, op [het artikel gepubliceerd in de Tubantia, d.d. 25-07-20](#) tot ons genomen!

Wij weten niet welke communicatie manager deze dame ondersteunt en van alles influistert. Wellicht een reden die naar huis te sturen.

- Als 'geanonimiseerd' nu had gezegd dat zij de ontstane situatie betreurt, dat dit natuurlijk niet de bedoeling kan zijn, dat wijkcoaches en ieder ander in de keten, geen levensbepalende ingrepen of beslissingen mogen nemen, zonder een beschikking/opdracht van een rechter, dan was dat netjes geweest.
- Had 'geanonimiseerd' vervolgens gezegd dat zij de zaak gaat onderzoeken en handelend gaat optreden om deze misstappen te herstellen, rehabilitatie, dan was dat nog beter geweest.
- Laat staan dat 'geanonimiseerd' had kunnen zeggen dat deze zaak uitnodigt om nog eens goed te kijken naar de werkwijze, het handelen en desnoods een protocol zou schrijven waarin helder wordt uitgelegd wat met name de rechten van de ouders zijn (en dus niet van de wijkteams en aanverwante 'collega's')

Maar nee, 'geanonimiseerd' zegt letterlijk:

Dat haar wijkcoaches dreigen met het uit huis laten plaatsen van een kind, kan ze in ieder geval niet geloven. „Misschien dat ouders soms denken dat te horen. Maar het zijn hier allemaal professionals. Dat soort dingen zeggen ze niet.”

Dus totale ontkenning!

Sterker nog, 'geanonimiseerd' beweert dat klachten netjes worden afgehandeld (in de praktijk is dat niet zo!). Sterker nog, bij problemen kan er zelfs een andere wijkcoach worden toegewezen (in de praktijk gebeurt dat uiterst zelden). Maar 'geanonimiseerd' bouwt meteen een veiligheidsmarge in: *“Maar alleen als er sprake is van redelijkheid”, zegt 'geanonimiseerd'.* „Bijvoorbeeld om met een schone lei aan een nieuwe fase in het proces te beginnen. Nooit om helemaal opnieuw te beginnen.”

Wie bepaalt wat 'redelijk' is?

Uiteraard heeft 'geanonimiseerd' vertrouwen in haar collega's aan de jeugdbeschermingstafel, ze eten allemaal uit dezelfde ruif.

Wat 'geanonimiseerd' niet erbij vertelt is dat ouders gedwongen worden om aan zo'n tafel te gaan zitten... Terwijl ouders horen te weten dat zij daarin een keuze hebben; het is namelijk allemaal in een vrijwillig kader.

En gezien juist de jeugdbeschermingsketen zelf openbaar, in hun beleid, hebben aangegeven, niet goed genoeg geschoold te zijn, geen kennis te hebben, maar wel een gesprek zien als het startschot om zich in het leven van ouders en kinderen te mengen en de regie over te nemen, zouden ouders van te voren geïnformeerd moeten worden, opdat zij zelf naar betere ondersteuning op zoek kunnen, als dat al nodig zou zijn.

Ook nu staat zogenaamd 'het op tijd ingrijpen als de veiligheid van het kind op het spel staat' centraal. Maar wie bepaalt die veiligheid, op basis van wat?

Los van de mythe dat zogenaamde vechtscheidingen moeilijk vroegtijdig te herkennen zijn. Daarmee geeft 'geanonimiseerd' toe totaal handelingsonbekwaam te zijn.

Wat op zich niet zo heel erg is, ware het niet dat, ondanks dus het totale gebrek aan kennis en adequaat handelen, de gehele jeugdbeschermingsketen, geen hand in eigen boezem steekt en zichzelf blijft promoten, terwijl hun handelen bewezen (!) contra productief en schadelijk is.

Er zijn al langer zorgen! Sterker nog, persoonlijk weet ik van diverse ouders die met de wethouder 'geanonimiseerd' hebben gesproken. Dat ging niet van harte. Deze ouders hadden een vieze nasmaak, hun gesprek was voor de Bühne. De GI, de jeugdbeschermingstafel, de wijkteams bleven de vrije hand houden.

Het uiterste topje van de ijsberg!

Toch hebben Enschedese ouders in 2019 242 klachten bij de Raad voor de Kinderbescherming ingediend. Deze ouders hebben niets meer te verliezen. Deze ouders staan met de rug tegen de muur. Voor velen is het te laat! Deze ouders zijn dus niet meer te intimideren of te chanteren. Het meest kostbare bezit, hun kind, zijn ze verloren aan de keten, gewoon omdat het kan en niemand ingrijpt.

Is dit puur een Enschedese zaak?

Welnee, natuurlijk niet. Dit speelt in elke gemeente! **Sterker nog: onze kinderen vormen zogenaamd 'slechts' 10% van de mishandelde kinderen (waar dus de keten zich aan opdringt) maar verbruiken 60%! van het gemeentelijke budget!**

Kijk nou eens waartoe ouders en kinderen onrechtmatig worden gedwongen, eenmaal in de klauwen van de keten...

Kijk nou eens naar al die contra productieve trajecten. Hoeveel kost dit de gemeente wel niet? Denk dan niet alleen aan de **feitelijke onkosten van dat traject** (bedragen van 20.000 euro zijn heel normaal), maar vooral **aan de nevenschade**: getraumatiseerde kinderen en ouders kosten een gemeente ongekend veel geld.

Goed, zijn de raadsleden in Enschede wakker of is hun verontwaardiging voor de Bühne? Gaan de raadsleden nu vragen stellen en nemen ze niet zonder meer genoegen met de antwoorden? Wat vinden de raadsleden eigenlijk van de reactie van Ineke Kleine? Zeker in relatie tot de noodkreten uit de praktijk!

Diverse malen hebben wij de gemeenten gewaarschuwd en dat blijven wij doen. Wij roepen ouders op om gebruik te maken van hun inspraak recht.

Wat Nu?

De gemeente koopt de zorg in. Is die zorg bewezen ondermaats en blijft de gemeente desondanks gebruik maken van partijen die meer schade aanrichten dan wat anders, dan staat het ouders vrij om zich te verenigen en de gemeente aansprakelijk te stellen.

De wethouders en raadsleden horen zich te beseffen dat zij er zitten voor de burger! Diens belangen horen gediend te worden en niet die van hun eigen vrienden, oud collega's, studiegenootjes, of wie dan ook, die aan ons leed een boterham denkt te kunnen verdienen.

Ga het wiel niet weer uitvinden, maar ga nu aan de slag!

Bijlagen:

- Position Paper 4: Landelijk protocol bij huiselijk geweld
- Position Paper 5: Geen inmenging door de jeugdbeschermingsketen bij complexe scheidingen

Met vriendelijke groet,

'geanonimiseerd'

Voorzitter

E: 'geanonimiseerd'

W: www.herkenouderverstoting.nl

Factsheet

16.000 kinderen verliezen per jaar het contact met de uitwonende ouder, wiens ouderschap, voordat de ouders uit elkaar gingen niet ter discussie stond = ouderverstoting
Dat zijn 2 kinderen per uur!

Ouderverstoting is strafbaar volgens art. 279 en 300 Wetboek van strafrecht!

Veel kinderen van verstoten ouders ontwikkelen op latere leeftijd zelf psychische en emotionele problemen.

Een verstoten ouder gaat letterlijk kapot van verdriet, wordt radeloos en ontwikkelt vaak ook, behalve psychische, een aantal somatische klachten.

Van de generatie geboren tussen 1971 en 1991 heeft 1 op de 5 volwassenen geen contact met vader en 1 op de 20 geen contact met moeder. (CBS/UvA)

1 miljoen volwassenen hebben last van een jeugdtrauma door een loyaliteitsconflict.

Mensen met een jeugdtrauma zijn over vertegenwoordigd in beroepen waarbij zij een verschil willen maken voor kinderen, zonder hun eigen trauma verwerkt te hebben.

Position Paper

Landelijk protocol, te beginnen met een screening, een nul-meting, op huiselijk geweld, zodra de eerste tekenen van een complexe scheiding zichtbaar worden.

Het is een open deur, het ouder platform Herken Ouderverstoting en de Stichting Écht scheiden Zonder Schade zijn uiteraard tegen elke vorm van huiselijk geweld.

Toch wordt huiselijk geweld, waar pathogeen ouderschap dus ook onder behoort te vallen, vaak niet herkend en erkend door die instanties waarvan je dit wél mag verwachten, met alle vreselijke gevolgen van dien.

Op basis van onderbuikgevoelens, geuite vermoedens, projectie, framing, beeldvorming, valse meldingen en valse beschuldigingen, handelingsonbekwaamheid en handelingsverlegenheid worden hele families uit elkaar gerukt. Gewoon omdat het kan. Waarbij het zeer opvallend is, dat juist de organisaties die resideren onder het Ministerie van JenV;

- Het Openbaar Ministerie
- De politie (maar die kan alleen handelen bij toestemming OM)
- De Raad vd Kinderbescherming
- Veilig Thuis
- Reclassering

niet open staan voor gevalideerde wetenschappelijke onderzoeksmethoden. Ook al zijn deze gepubliceerd en aangereikt door gerenommeerde wetenschappers. Waarbij het ons opvalt dat juist deze instanties teruggrijpen naar gemankeerde WODC onderzoeken, en eigen handreikingen en richtlijnen schrijven die zijn gebaseerd op opinies en meningen. Zich verlaten op methodes die contra productief zijn. Die dus een kind in nood niet helpen. Die niet wetenschappelijk gevalideerd zijn.

Dat deze instanties daarbij ook nog eens tegen de wet handelen en voorbij gaan aan de “rechten van het kind” is ronduit laakbaar. Dit vereist concreet richtlijnen en instructies, opgelegd door onze volksvertegenwoordiging, daar wij in de praktijk, totaal geen positieve ontwikkelingen ontdekken. We zien hier eerder een complete tegen- en uitwerking van terug in de maatschappij.

Daarbij zijn ouders en kinderen compleet afhankelijk van die ene onderzoeker. Die ene onderzoeker die kan doen waar hij zin in heeft, waardoor het kenbaar maken van (kinder)mishandeling en (ex-)partner geweld pure Russische roulette is. Niet zelden krijgt de mishandelende ouder het kind toegewezen omdat die de ‘ouderverstotingstroef’ opspeelde. Dat doen dit soort ouders nu eenmaal en blijkbaar zijn de onderzoekers niet in staat dit op te merken.

En kan een ouder zijn/haar onschuld aantonen is het te laat! Hooguit krijgt deze ouders wat excuses, maar de foute beslissingen worden niet teruggedraaid. Niemand neemt zijn/haar verantwoordelijkheid. Sterker nog; de verantwoordelijke personen reageren betrap en verlaten zich tot intimidatie; houd je rustig, anders krijg jij jouw kind nooit meer te zien. Of ze kijken met een schuin oog naar de kinderen die ouders in een nieuwe relatie hebben gekregen, of naar de stiefkinderen.

Ouders en kinderen kunnen alleen maar hopen dat de onderzoeker in kwestie ‘er zin in heeft’, zich betrokken voelt, zichzelf heeft bijgeschoold met de juiste kennis, want van de instanties krijgen ze dit zeker niet. De kennis waar iedereen nu accreditatie

punten voor krijgt, is ronduit bedroevend. Maar kost de maatschappij letterlijk en figuurlijk heel veel!

Ouders die wijzen op professionele integriteit worden aangemerkt als strijdend. Ouders die boos worden als zij te horen krijgen dat 'als zij echt van hun kind houden, hun kind met rust laten' of erop worden gewezen dat ze nog jong genoeg zijn een nieuw gezin te beginnen, worden aangemerkt als agressief. Ouders die radeloos en verdrietig zijn, worden aangemerkt als labiel. Ouders die rustig blijven, houden niet van hun kinderen, die doen dit om de ex te pesten, aldus de onderzoekers. Niet zelden wordt ouders in rapportages nagedragen lid te zijn van het ouder platform Herken Ouderverstoting, als zijnde iets wat negatief is en de relatie tussen ouder en kind in de weg zou staan!

Contactverboden zijn schering en inslag, zo ook het ontnemen van het ouderlijk gezag. Terwijl juist dat gezag zo belangrijk is om geïnformeerd te blijven, een juridische partij te zijn en het op te kunnen nemen voor hun kind.

Waarheidsvinding zoals die bedoeld is en uitgelegd in de jeugdwet 3.3 wordt volkomen genegeerd! Ouders krijgen botweg te horen dat de instanties zo aan hun eigen manier van waarheidsvinding doen; het bij elkaar harken van opinies en meningen bij bijvoorbeeld de school, de huisarts, wat familie, vrienden en zelfs kennissen en uiteraard het hij/ zij verhaal. Eenmaal zwart op wit hebben juist deze hij/zij verhalen een destructieve werking. Niet op feiten nagetrokken, zal de pathogene ouder, deze melding, het processtuk, het raadsrapport, overal inbrengen om het uitbannen van de uitwonende ouder te motiveren; "Kijk maar, hier staat het, dus het is waar!"

En ook al zou iedereen in de keten dus beter moeten weten, met name de rechter (!), het opgetekende verhaal wordt de waarheid. Passages worden gekopieerd en gebruikt in andere rapporten. Binnen de kortste keren wordt de meest verantwoorde, geestelijk gezondste ouder uitgebannen. Logisch, want het komt niet in deze ouder op om te liegen. Deze ouder rekent op deskundigheid. Helaas is deze deskundigheid door de handelingswijze van genoemde instanties ver te zoeken.

Nog steeds verliezen 2(!) kinderen per uur het contact met de uitwonende ouder, wiens ouderschap niet ter discussie stond voor de scheiding en vaak lange tijd daarna ook niet.

De voorspelde ramp van Prof Hoefnagels komt nu uit en het is de vraag of deze epidemie nog gestopt kan worden.

Van de generatie geboren tussen 1971 en 1991 heeft 1/5e geen contact met de vader ten opzichte van 1/20e met de moeder. Sta eens stil bij de getallen; zijn al die vaders dan 'slecht'? Ook de gevolgen van vaderloos opgroeien zijn voelbaar in deze maatschappij. Dat moet stoppen! Kan stoppen.

Ouderverstoting is een generationeel probleem. Helaas moeten onze kinderen de patronen doorbreken. Dat gaat alleen als er tijdig en goed wordt ingegrepen.

Er bestaat wel degelijk internationale wetenschappelijke consensus over wat ouderverstoting is, wat de gevolgen zijn voor de kinderen, maar vlak ook zeker de impact op de verstoten ouder en diens hele achterban niet uit.

Ouders en kinderen die te maken hebben met huiselijk geweld, moeten ten alle tijden kunnen rekenen op gedegen onderzoek en uiteraard op een adequaat optreden van die instanties die hen horen te beschermen.

Het hechtingssysteem verbindt een kind met beide ouders en wordt slechts door het kind verbroken als er sprake is van:

- incest/seksueel misbruik
- chronisch en extreem ouderlijk geweld
- verwaarlozing
- pathogeen ouderschap
ouderverstoting=kindermishandeling

Door het opgroeien bij één ouder en de andere ouder actief te verstoten groeien deze kinderen op tot volwassenen die:

- zwart/wit denken
- problemen hebben met het vertrouwen van anderen
- een laag gevoel van eigenwaarde en zelfvertrouwen hebben.
- moeite hebben met intieme relaties en het in stand houden van relaties.
- meer kans lopen om zelf een scheiding mee te maken .
- zelf verstoten of 'programmerende' ouder worden.
- problemen hebben met autoriteit.

Helaas is de koninklijke weg nog steeds het beleid van de Raad vd Kinderbescherming (Het verdeelde kind, 2002). Het blijft volledig onduidelijk of hier afstand van wordt genomen, getuige de raadsrapporten die wij lezen.

Terwijl een kind niet wil kiezen. Voor de sociale-, emotionele- en identiteitsontwikkeling, is het kind het meest gebaat bij contact met beide ouders.

Juist bij jonge kinderen is het van belang dat er frequent contact is, voor de veilige hechting. Toch wordt dit heel veel ouders ontnomen. *Hoe kan dat?*

Oplossing: Één landelijk protocol, werkwijze voor de Raad vd Kinderbescherming en Veilig Thuis.

Dit kan landelijk opgelegd worden, daar deze instanties vallen onder het Ministerie van JenV. Onze volksvertegenwoordiging kan de baas van dit ministerie, onze minister ter verantwoording roepen en verzoeken dit protocol in werking te stellen.

Als niet forensisch aangetoond kan worden dat een ouder een gevaar is voor het kind, dan mag niemand die ouder het recht ontnemen om 50% parallel ouderschap aan te gaan. In plaats van het adviseren van allerlei trajecten, al dan niet onder dwang, zouden landelijk alle alarmbellen horen te gaan rinkelen, zodra 1 van de ouders het ouderschap van de ander ter discussie stelt, want hoe dan ook, er is dan iets aan de hand!

In plaats van toe te geven aan de beschuldigingen van 1 ouder en derhalve de andere ouder begeleide omgang op te leggen, met alle traumatische gevolgen voor het kind en de (te) verstoten ouder, zou iedereen maar 1 missie moeten hebben en dat is te willen weten met welke volwassenen, ouders, je te maken hebt.

Slechts Veilig Thuis en de Raad vd Kinderbescherming zouden bevoegd/verplicht gesteld moeten worden om als eerste een assessment bij beide ouders af te nemen, een nulmeting voor Huiselijk geweld.

Iedereen die gaat scheiden is tijdelijk ontoerekeningsvatbaar. Er komt zoveel op je af, je bent erg met jezelf bezig, maar bij 85 % van de ouders die gaan scheiden, komt tijdig het besef dat ze het goed voor de kinderen moeten regelen.

Het gaat erom om op tijd die andere 15% te ontdekken, daar deze groep ouders anders voorsorteert op de ellende die nu plaats vindt. Breng die 15% op tijd in beeld !

- Via de familierechtspraak waarbij de familierechter de Raad vd Kinderbescherming de opdracht geeft tot een beschermingsonderzoek. En dat is prima, want de rechter hoeft de eerste zitting maar 1 vraag aan beide ouders te stellen; "is er een reden dat deze ouder geen gelijkwaardige rol in het leven van jullie kind mag hebben?" En als dus 1 of beide ouders hun vinger opsteken, zou deze rechter allereerst het beschermingsonderzoek de MASIC moeten uitspreken .
- Of via de politie, die meldingen en aangiften krijgt van huiselijk geweld. Vals of niet, elke aangifte hoort even serieus gewogen te worden, maar geef de beschuldigde ouder, zeker tijdens of na de scheiding, een eerlijke kans, via de MASIC, via Veilig Thuis.

Geen andere instantie zou bevoegd mogen zijn de MASIC af te nemen, daar deze dan geen juridische waarde heeft en degenen die de MASIC afnemen getraind moeten worden in het stellen van forensische vragen.

Beweringen van geweld, dus ook psychisch geweld, horen forensisch onderzocht

17 november 2017, Rotterdam,
Symposium: 'Waarheidsvinding
in de justitionele keten' is er
door de presentatie van Prof Tavecchio
en Stams definitief afgerekend met de
notie van rust/de koninklijke weg.

Voor de emotionele, sociale en
identiteitsontwikkeling van het kind,
is het van groot belang dat beide ouders
evenredig in het leven van het kind zijn,
ongeacht de leeftijd.

te worden, maar als blijkt dat de beweringen niet gegrond zijn, dan kan het niet anders dan dat de Raad vd Kinderbescherming minimaal 50% parallel ouderschap adviseert, voor het juiste tegenwicht, als mede het ouderschapsplan omarmt dat alles afdekt.

Het is wetenschappelijk bewezen dat pathogene ouders, verstotende ouders, het beste gebaat zijn bij duidelijke regels en afspraken. Ze horen niet beloond te worden met de diverse trajecten die de Raad vd kindbescherming nu adviseert, waarbij hen het podium gegeven wordt. Tijdens dit gehele traject, zeker als duidelijk is dat men te maken heeft met een pathogene ouder, een ouder met een persoonlijkheidsstoornis, een verstotende ouder, hoort iedereen zich ervan bewust te zijn dat een kind veilig gesteld hoort te worden van mishandeling. Dat kind-gesprekken, slechts indien noodzakelijk, alleen gevoerd mogen worden door specialistische professionals met de juiste opleiding. Zeker als er sprake is van beweringen van huiselijk geweld en/of kindermishandeling, misbruik of verwaarlozing.

Als er een landelijk protocol beschikbaar komt, waarin helder en duidelijk verwoord staat voor alle medewerkers bij veilig Thuis en de Raad vd Kinderbescherming dat zij Het beste besluit voor het Kind hebben te respecteren, dan worden alle betrokkenen verplicht om aan échte waarheidsvinding te doen. Dan blijft de schade beperkt!

Reorganiseer top down, leg een landelijk protocol op voor huiselijk geweld, gebaseerd op wetenschappelijk gevalideerde en bewezen methoden. En eis dat degenen die levensbepalende beslissingen mogen nemen voldoen aan juiste kwalificaties.

Factsheet

16.000 kinderen verliezen per jaar het contact met de uitwonende ouder, wiens ouderschap, voordat de ouders uit elkaar gingen niet ter discussie stond = ouderverstoting
Dat zijn 2 kinderen per uur!

Ouderverstoting is strafbaar volgens art. 279 en 300 Wetboek van strafrecht!

Veel kinderen van verstoten ouders ontwikkelen op latere leeftijd zelf psychische en emotionele problemen.

Een verstoten ouder gaat letterlijk kapot van verdriet, wordt radeloos en ontwikkelt vaak ook, behalve psychische, een aantal somatische klachten.

Van de generatie geboren tussen 1971 en 1991 heeft 1 op de 5 volwassenen geen contact met vader en 1 op de 20 geen contact met moeder. (CBS/UvA)

1 miljoen volwassenen hebben last van een jeugdtrauma door een loyaliteitsconflict.

Mensen met een jeugdtrauma zijn oververtegenwoordigd in beroepen waarbij zij een verschil willen maken voor kinderen, zonder hun eigen trauma verwerkt te hebben.

Position paper 5

Geen inmenging door de jeugdbeschermingsketen bij de complexe scheiding. (Wij willen scheiden met behoud van kinderen, punt!)

Beste ouders, dit keer zijn wij aan zet, wij kunnen, mogen, nee moeten, de gehele keten afwijzen! Bot gesteld; bewust van de kennis die jij nu behoort te hebben, grijp jij in en beëindig jij eenzijdig de waanzin van de jeugdbeschermingsketen (dit is wettelijk mogelijk). Doe je dat niet, dan maak jij je net zo goed schuldig aan kindermishandeling en gek genoeg laat jij jezelf ook mishandelen, daar de psychische kindermishandeling die onder invloed van de keten plaatsvindt, leidt tot ex-partner geweld.

Een scheiding is een zeer ingrijpende gebeurtenis. Er komt veel op ouders af. Het kost gemiddeld twee jaar voordat gescheiden ouders hun weg weer hebben gevonden, hebben kunnen resetten.

Het overgrote deel van de ouders (85%) komt na de tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid, tot zinnen en kan samen hun prioriteiten stellen m.b.t. het welzijn van hun kinderen.

Echter, bij een klein deel (15%) van de scheidingen gaat het faliekant mis. Ouders raken verward in een enorme strijd, waarbij de relatie met de kinderen onder druk komt te staan. Niet zelden raakt de uitwonende ouder het contact met het kind kwijt. Een eigen jeugdtrauma dat door de scheiding getriggerd wordt, zorgt ervoor dat een ouder het verschil niet kan zien tussen ex-partnerschap en ouderschap. Deze ouder zal op een grenzeloze manier alles in het werk stellen om de andere ouder uit te bannen.

De cijfers liegen er niet om: van de generatie geboren tussen 1971 en 1991 heeft 20% geen contact met de vader (ten opzichte van 5% met de moeder). Zijn al die vaders egoïsten? Hebben al die vaders hun kind in de steek gelaten? Zaten al die vaders zo slecht in elkaar dat hen de omgang met hun kind is ontzegd?

Nog een zorgelijk punt: een op de tien baby's wordt geboren in een eenoudergezin (CBS dec 2018)

Ook schrikbarend: Het aantal kinderen dat in een eenouderhuishouden woont is de laatste twintig jaar toegenomen. Dat blijkt uit cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS). Begin dit jaar woonde 16 procent van de minderjarige kinderen met alleen een vader of moeder. In 1999 was dit nog 11 procent. (december 2019).

16.000 kinderen per jaar, dat zijn er dus 2 per uur (!), verliezen het contact met de uitwonende ouder. **Vaak, de cijfers liegen er niet om, worden deze ouders hiertoe gedwongen door de jeugdbeschermingsketen en vervolgens de familierechter, die klakkeloos het advies opvolgt van de keten.**

De schrijnende verhalen zijn ontelbaar en niemand in de jeugdbeschermingsketen trapt op de rem, stelt over een weer kritische vragen. De documentaire Verstoten vaders is [exemplarisch voor wat veel ouders overkomt](#).

Het hechtingssysteem verbindt een kind met beide ouders en wordt slechts door het kind verbroken als er sprake is van:

- incest/seksueel misbruik
- chronisch en extreem ouderlijk geweld
- verwaarlozing
- pathogeen ouderschap
- ouderverstoting=kindermishandeling

In alle gevallen die het High Conflict Forum de afgelopen twee jaar onder ogen kwam, verzuchtten de specialisten 'had maar helemaal NIETS gedaan!'

De stille maatschappelijke ramp die indertijd voorspeld is, voltrekt zich nu. En blijkbaar voelt niemand in de jeugdbeschermingsketen zich geroepen om voortschrijdend inzicht te tonen. Om hand in eigen boezem te steken. Om zelfreinigend te werk te gaan.

Ook al is er ontzettend veel bekend en onderzocht rondom het fenomeen ouderverstoting, over de mogelijke oplossingen om dit te voorkomen of te stoppen, de jeugdbeschermingsketen wil er niet van weten. Terwijl ouderverstoting het onvermijdelijke gevolg is als de complexe scheiding niet per direct een halt toe wordt geroepen.

Met de presentatie van de Herziene richtlijn Scheiding en problemen bij jeugdigen (NJI - 16 maart 2020), 2 ½ (!) jaar na de toezegging om deze te herschrijven, daar in de originele richtlijn met name vaders met kinderen onder de 5 jaar compleet kansloos waren, gebaseerd op opinies en meningen) **heeft de jeugdbeschermings-keten zich in de voet geschoten en haar eigen brevet van onvermogen aangetoond.**

Door bewust de bestaande wetenschappelijke inzichten rondom ouderverstoting te negeren en te beweren dat op dit gebied nog meer onderzoek moet plaatsvinden, terwijl ondertussen de getallen van ouderverstoting sinds de jaren 70 enorm blijven oplopen, geeft de keten aan dat zij haar verantwoordelijkheid al die jaren niet heeft genomen en ook niet van plan is om hier haast mee te maken.

Gelukkig wordt erkend dat de jeugdprofessional onvoldoende is geschoold en dat de bijscholing op het gebied van ouderverstoting zwaar onder de maat is. Het feit dat ondanks deze erkenning, de jeugdprofessional zich alsnog het recht toe eigent om zich te menen in het leven van ouders, diens omgeving en zelfs zover gaat om scholen en huisartsen te vertellen wat te doen, geeft aan hoe schadelijk deze inmenging is. Zeker als op basis van hun rapportages een familierechter beslist dat een ouder beperkt, begeleid of zelfs geen contact met het kind mag hebben.

Daarbij komt, de keten maakt van haar beleid geen geheim.

Eenmaal in het leven van de ouders, raken de ouders zelf de regie steeds meer kwijt. Ondanks de wetgeving, de rechten van de mens, het kind, behoudt de keten zich het recht voor om op basis van eigen ideeën, opinies, meningen, onvoldoende kennis, zelf verzonnen onderzoeksmethodes, projectie, manipulatie, drama opgevoerd door de ex-partners, de geestelijk gezonde en verantwoordelijke ouder (en diens achterban) uit te bannen. Ouders worden gedwongen deel te nemen aan contra productieve trajecten. Moeten met handelingsonbekwame, onvoldoende geschoolde professionals, samen tot een ouderschapsplan komen.

Het meest stuitende is nog wel dat de jeugdbeschermingsketen weigert te erkennen hoe schadelijk het voor het kind is om op te moeten groeien met het idee dat een ouder blijkbaar niet genoeg om het kind geeft. Dat 50% DNA slecht is. Of nog erger, dat het kind moet opgroeien met het idee dat het mishandeld of misbruikt is.

Dit is pure kindermishandeling. Valse beschuldigingen zijn schering en inslag. Puur ex-partnergeweld. [Maar daar wil de jeugdbeschermingsketen niets van vinden!](#)

- Onze kinderen vormen 'slechts 10% van de mishandelde kinderen, maar verbruiken 60%(!) van het jeugdbeschermingsbudget!
- Onafhankelijke cijfers tonen aan dat het beleid van de afgelopen decennia contra productief is geweest.
- De jeugdbeschermingsketen is het rupsje-nooit-genoege, de kosten blijven maar stijgen!
- Gelukkig stellen steeds meer gemeenteraadsleden vragen aan hun wethouder.
- Ook [prominente spelers binnen jeugdbescherming erkennen](#) dat het wellicht beter is te bevestigen dat de complexe scheiding te veel tijd opslokt, te kostbaar, maar ook contra productief
- [De Herziene richtlijn scheiding en problemen bij jeugdigen \(16 maart 2020\) toont aan dat de keten niet van plan is om de-escalierend te werken](#)
- Diverse onderzoeken en rapporten (bijvoorbeeld Kinderombudsman, Cie de Winter) geven aan dat inmenging van de jeugdbeschermingsketen meestal niet tot een betere oplossing leidt, maar slechts tot nog meer trauma.

Door decentralisering valt de jeugdbescherming nu onder de gemeenten. Gemeenten die blijkbaar geen vraagtekens zetten bij de enorme uitgaven. Die weigeren te kijken naar de effectiviteit van al die trajecten.

*Als jij als ouder deel uitmaakt de 15% complexe scheidingen, vergeet het dan maar, met een ex-partner en ouder die kampt met een persoonlijkheidsstoornis, ga je niet onderhandelen, die geef jij geen podium, daar verdoe jij geen tijd mee. Jij laat je, als verantwoorde, geestelijk gezonde ouder, niet wegsturen, uitbannen, jij speelt het spel niet mee. Jij kan/mag of, beter, handelend in het belang van jouw kind, om nog meer onrust en belasting te voorkomen, **moet jij alles afkappen**.*

Complexe scheidingen, horen niet thuis in de jeugdbeschermingsketen.

Hier ben jij als ouder, dus zelf bij! Ouders horen zich te beseffen dat alles wat zich zonder tussenkomst van een rechter aandient, plaats vindt in een vrijwillig kader!

Ouders horen ook te weten dat, zodra een ouder instemt (!) of toestemt om een jeugdprofessional toe te laten in jullie leven, deze ouder (en de kinderen) een hoog risico loopt op nog meer trauma.

En pas op, mondeling toestemmen, is ook toestemmen, staat in de Herziene Richtlijnen.

Ouders horen te beseffen dat ZODRA de omgang met het kind ter discussie wordt gesteld door jouw ex-partner, alle alarmbellen horen af te gaan.

Door het opgroeien bij één ouder en de andere ouder actief te verstoten groeien deze kinderen op tot volwassenen die:

- zwart/wit denken
- problemen hebben met het vertrouwen van anderen
- een laag gevoel van eigenwaarde en zelfvertrouwen hebben.
- moeite hebben met intieme relaties en het in stand houden van relaties.
- meer kans lopen om zelf een scheiding mee te maken.
- zelf verstoten of 'programmerende' ouder worden.
- problemen hebben met autoriteit.

17 november 2017, Rotterdam,
Symposium: 'Waarheidsvinding
in de justitionele keten' is er
door de presentatie van Prof Tavecchio
en Stams definitief afgerekend met de
notie van rust/de koninklijke weg.

Voor de emotionele, sociale en
identiteitsontwikkeling van het kind,
is het van groot belang dat beide ouders
evenredig in het leven van het kind zijn,
ongeacht de leeftijd.

Deze ouder kan als tussenstap ons [niet-meer-dan-faire ouder-schapsplan](#) voorleggen ter ondertekening aan de ex-partner om dit vervolgens gezamenlijk in dienen ter bekrachtiging door de rechter, middels een beschikking met een boete beding, om te zetten in lijfsdwang en [inzetten wijkagent](#), mocht een van beide ouders zich niet houden aan de gemaakte afspraken.

Weigert jouw ex-partner (en dat zit er dik in) dan ga je meteen naar een voorzieningen rechter voor vervangende toestemming. Daar jouw ex-partner aantoonbaar niet in oplossingen wil of kan denken, eis jij bij de rechter [parallel ouderschap](#). Dan gaan die zelf verzonnen klemcriteria ook niet meer op. **Ergo; ouders zullen zelf hun verantwoordelijkheid moeten nemen en alle verdere inmenging van de jeugdbeschermingsketen gemotiveerd weigeren.** Dus geen OTS, onder toezichtstelling, geen trajecten, geen mediation.

[Beweringen van huiselijk geweld zullen logischerwijs forensisch uitgezocht moeten worden](#), dat is in ieders belang. Maar als blijkt [dat de uitwonende ouder geen gevaar vormt voor de ontwikkeling van het kind](#), dan moet het scheiden met behoud van de kinderen, zonder enige belasting door de handelingsonbekwame keten, mogelijk te zijn.

Wij vragen ondersteuning van de VNG, de Ministeries WVS en JenV, van onze volksvertegenwoordiging, van de Gecertificeerde Instellingen, de leden van de beroepsverenigingen van Professionals in Sociaal Werk (BPSW), Het Nederlands Instituut van Psychologen (NIP), de Nederlandse vereniging van pedagogen en onderwijskundigen (NVO), maar ook degenen die zich (willen) bemoeien met de complexe scheidingen, om te erkennen dat de complexe scheidingen te hoog zijn gegrepen voor deze keten.

Huiselijk geweld heeft altijd een psychische achtergrond. Drank, drugs, fysiek geweld etc. zijn slechts symptomen. Het feit dat het overgrote deel van de keten lijdt aan overdracht, en het gebrek aan inzetbare expertise in de psychodiagnostiek verklaart een heel groot deel van de huidige misstanden.

Hoog tijd dat de overheid op schaal naar hulpverlening die net als in de somatische zorg, de [aanpak anamnese-diagnose-behandeling toepast](#). Zodat de geestelijke gezondheidszorg, gelijk de huidige somatische zorg, op een kwalitatief gelijk niveau komt. De enige manier om een positief verschil te kunnen maken in de aanpak van huiselijk geweld.

Concluderend: zit dit keer de crux bij de ouders zelf. Ben jij niet schadelijk voor het kind, dan staat niets 50% parallel ouderschap, het niet-meer-dan-faire-ouderschapsplan bekrachtigd in een beschikking, uitsluiting jeugdbeschermingsketen in de weg.

Dit zal de nieuwe norm moeten worden, willen wij onze toekomstige generatie niet nog verder traumatiseren

